There are no translations available.

Mongolsko našlo svého konkurenta - Sečuán!

{phocagallery view=category|categoryid=37|imageid=5909|detail=0|displayname=0|displaydetail=0|displaydownload=0|imageshadow=none|float=right|piclens=1}

Kromě náročné cesty z hlediska zastaralých autobusů (v Sečuánu se žádným jiným dopravním prostředkem jezdit nedá) a vysokohorského terénu, je samotná cesta náročná i díky ostatním spolucestujícím.

Žaludek Číňana, stejně jako Mongola, není zvyklý na cestování benzínovým prostředkem. Tuto skutečnost si však nepřiznává a před cestou neprovádí žádná preventivní opatření. Ráno tedy vydatně snídá a to zejména oblíbená vejce a vařenou kukuřici. Tyto těžké, místní pochoutky však v žaludku nevydrží zpravidla moc dlouho. Obvykle jsou hned po pár kilometrech vyzvraceny do připravených kýblů v uličce autobusu, v lepším případě za jízdy z okénka. Když své vnitřnosti vyprázdní většina cestujících (v Číně, oproti Mongolsku zvrací více muži než ženy), nastává poledne. Dvanáctá hodina je tady striktně dodržována pro polední pauzu. Autobus tedy staví, cestující obědvají a po pár kilometrech jízdy začíná kolotoč znova. Naše reflexy se bystří a i během klimbání za jízdy dokážeme instinktivně uhýbat před případnou konfrontací s nevítanými exkrementy. Napočítaný rekord během jedné jízdy čítá 15 zásahů do kyblíku!

Flusání je návyk. Jediný, kdo si na něj však dokázal zvyknout, je Číňan! U nás se, bohužel, po dvou měsících objevuje spíše alergie i na jakékoliv projevy předcházející konečný výsledek. Nejprve je potřeba zhluboka se nadechnout, hodně nahlas zachrochtat, flusanec v puse pořádně poválet a potom požitkářky, s velikým vydechnutím vyplivnout. Čím tlustší, masitější a čím dále, tím přichází větší uspokojení. Koncert nastává většinou ráno, během ranní hygieny na chodníku, ale i během celého dne, na jakémkoliv místě. A nikdo se nenechá zahanbit. Ani ženy ne. V autobuse je tedy o hudební složku postaráno. Flusání na podlahu povoleno.

Kouření je normální. A všichni muži kouří. Tečka. Varianta „nekouřím" v Číně neexistuje. Cigareta v puse Číňana je nezbytná asi jako toaletní papír v kapse turisty. Stejně tak, jako mu nikdo nikdy nevysvětlil, že kouření škodí jeho zdraví, nikdo se mu pravděpodobně ani nesnažil vysvětlit, že kouření minimálně obtěžuje ostatní. S cigaretami se tedy setkáváme běžně na všech otevřených prostranstvích - i tam, kde je výslovně uvedeno „zákaz kouření", tak i v uzavřených prostorách. V bance, v obchodě při výběru zboží, při objednávání jídla v nákupních

centrech, a samozřejmě v dopravních prostředcích. Podmíněným reflexem kuřáka při zapálení cigarety, je pocit pohody a odpočinku. A takovou chvíli, bohužel každý Číňan pociťuje v minutě, kdy po chaosu s naloďováním se do autobusu konečně usedne na své sedadlo - a může si v klidu zapálit! Při občasných zastávkách, kdy cestující opouštějí místo v autobuse a alespoň na krátkou chvíli jdou protáhnout své údy a případně uvolnit močovému měchýři, Číňan zůstává sám v teple autobusu a labužnicky vychutnává svůj šedý dým linoucí se mu kolem obličeje. A není na to sám - o cigaretu se rád podělí s ostatními a ti si pochoutku nenechají ujít...

Extrovert či zdatný lingvista se možná pokusí o vyslovení svého přání spolucestujícím, že by byl MOC RÁD, kdyby jeho 11 hodin v autobuse mohlo být stráveno jiným způsobem, než dýcháním do čepice s rukavicemi v uších..., ale ti ostatní?

My si pořídili roušku na obličej :).